

nødvendigt, at vi kom til Afslutning i Efteraaret 1855; det vedbliver jeg for mit Vedkommende, og det er for mig en Hovedgrund, hvorfor jeg endnu ønsker, at den maa komme til Afslutning. Hvad jeg dengang sagde, det har i mine Dine aldeles stadfæstet sig. De politiske Forhold anseer jeg for nu at være mere indviklede end for et halvt Aar siden, og for mere forviklede for et halvt Aar siden end for længere Tid tilbage, og det har allerede vist sig flere Steder, navnlig i Sydskland, at saasnart man har prøvet paa at bringe det til et voldsomt — hvad skal jeg kalde det — Udbrud, at man saa i den Fattigdom, hvori Agitationen befinder sig, bruger atter og atter de samme Vaaben, som man har prøvet paa at bruge i Aarene 1848, 1847 og 1846, men, Gud ske Lov, ikke med noget Held; man vender tilbage til det Flag, som man kalder Schlesvigholstein. Jeg er ikke angstelig, aldeles ikke angstelig for hvad der kan passere i Slesvig og i Holsteen eller her; vore værste Fjender findes paa den anden Side af Elben (A! A!). Ja mine Herrer, og tilbeels er det saadanne Fjender, som vi selv have jaget derhen. Jeg har engang raadet til, at man ikke skulde gjøre det (Jeg er ikke bange for en Mand, som jeg har for Die; ham kan jeg beherske, naar man giver mig Magten dertil); man skulde ikke have jaget dem derover for at øve Propaganda enten som Regjeringspræsidenter eller som Gud veed hvad de Folk ere; thi det er en Sag, der maaskee kunde blive farlig; med Tiden kommer man vel ogsaa ud over det. Men det er jeg vis paa, at de Fjender, vi have, kunne vi ikke gjøre nogen større Tjeneste end at trække Forfatningsagen i Langdrag ved paa den ene eller den anden Maade, directe eller indirecte, at komme til det Resultat, at den skal udsættes indtil videre; thi netop da vil det Parti derovre, hvis Navn jeg ikke vil nævne bestemtere, end at det har sin Oprindelse fra en By i Sydskland — jeg tør maaskee ikke nævne den her — som begynder at arbejde af al Magt og at samle sine Kræfter, forskrive Karle fra London og Gud veed hvorfra, for at have sin Glæde. Fra det Dieblis, de see, at nu bliver det til Alvor i Danmark med Fællesforfat-

ningen, at nu kommer den istand, sagde de: Det er vor Dødsdom, nu maae vi prøve paa alle mulige Maader at forhindre det.

Jeg har sagt, mine Herrer! at jeg vilde ikke gaae ind paa at forsvare Fællesforfatningsudkastets Enkeltheder; jeg kan det ikke, og De vide desværre nok hvorfor; det vilde blive vanskeligt for mig at gjøre det, da jeg ikke er Herre over Sproget, saaledes som jeg burde være. Men saa meget vil jeg dog sige, at jeg ikke er af den Mening, at denne Forfatning lader Saameget tilbage at ønske; det vil sige, jeg er aldeles af den Mening, at under de nuværende Forhold og med Hensyn til hvad der omgiver os overalt og hvad der her er passeret mellem os, at man med Hensyn derpaa ikke kunde gives noget Bedre. Det er ingen Arrogants, og kan ikke udlægges som nogen Arrogants, naar den Mand eller de Mand, der sige: Hvis vi tage Feil, hvis der er Noget, der vil og kan give noget Bedre, saa ere vi meget beredte paa at vige; det er ingen Phrasé, thi jeg tilføier, at vi Alle gjerne ville blive paa vore Pladser og føre Sagen til Ende; det er den rene Sandhed; jeg anfører det kun, fordi man, naar vi sige det, da ikke kan bebreide os for Forsængelighed.

Der kom Noget frem her igaar Aftes, som maa give mig Anledning til at sige et Par Ord om en enkelt Bestemmelse i Fællesforfatningsudkastet, ikke fordi jeg antager, at jeg kan gjøre det bedre end Andre, men fordi jeg, siden jeg har saaet Ordet, ikke kan undertrykke det, saa saaer det gaae, som det vil. Der blev talt igaar om §§ 14 og 15 i Udkastet og Ministeriet blev bebreidet, at det var gaaet Kongen og Kongedømmet for nær; det blev bebreidet det paa en Maade, som jeg ikke har hørt siden 1848; da var jeg vant til, at saadanne Uttringer kom fra Hertugen af Augustenborg og flere Andre, som den, at Kongen var ufri; men jeg har ikke troet, at det var muligt, at Noget kunde bebreide mig og mine Colleger, at vi vilde række Haanden til at tilveiebringe en saadan Tilstand. Hvad er der da bestemt i § 15, som meest har vakt Anstød? Det er efter min Mening den uskyldigste Bestemmelse,